

som har frembragt dette Lovforslag, være forpligtet til at træde ind i hans Plads. Jeg troer ikke, at det er en almindelig constitutionel Læresætning. Jeg troer overhovedet ikke, at der kan være Spørgsmaal om for Rigsdagen at tage Hensyn til en Ministers Udtræden, førend dette udtrykkeligt er erklæret, og jeg skal derfor udtale, at, da den ærede Landstingsmand, som har omtalt disse Grundsætninger, fremsatte sin Mening, da havde den meget ærede Indenrigsminister kun erklæret sig imod Lovforslaget; men han havde ikke sagt, at han vilde træde ud. Jeg troer altsaa, at paa det Stadium af Sagen var den ærede Landstingsmand ikke berettiget til at bruge den Følgeslutning. At Sagen siden den Tid har filllet sig anderledes derved, at Erklæringen er fremkommen fra den meget ærede Indenrigsminister, indrømmer jeg; men jeg troer ikke, at en Erklæring fra en enkelt Minister, som ikke er bifaldet af det hele Ministerium, kan have Indflydelse paa Rigsdagen med Hensyn til Spørgsmaalet om en Ministerkrise. Naar der er blevet talt om det kongelige Veto og det er blevet udhævet af den meget ærede Indenrigsminister, at man kan undgaae Anvendelsen af det kongelige Veto ved gjenstødig Imødekommen, da maa jeg bede Ordet „gjenstødig“ vel bemærket. Det er ganske vist, at, for at undgaae Benyttelsen af det kongelige Veto, maa der finde en gjenstødig Imødekommen Sted. Men nu troer jeg, at det er klart for Alle, at den danske Rigsdag er kommen Ministeriet saameget imøde, som paa nogen Maade kan forlanges. Dersom den meget ærede Indenrigsminister vilde være kommen Rigsdagen imøde — jeg skal blot holde mig til denne ene Sag, som nu foreligger —, da forekommer det mig, at, da det dog ikke kan være ham ubekjendt, med hvormegen Opmærksomhed denne hele Sag er bleven fulgt, og hvor stort det Dnsse er om, at der maa skee en Forandring med Hensyn til de communale Forhold, saa vilde det have været en Imødekommen fra den ærede Minister, hvis han, da Rigsdagen traadte sammen, var kommen frem med et Lovforslag

om denne Gjenstand. Men det er først i det aller sidste Dieblit, det er først idag, at han har erklæret, at han ikke skulde være uwillig til at overtænke, hvorvidt et saadant Forslag kunde fremlægges eller ikke.

Indenrigsministeren: Jeg maa her ved bemærke, at det var dog umuligt for mig i den korte Tid, hvori jeg var i Ministeriet, før Rigsdagen samledes, at komme med et nyt Forslag angaaende den omhandlede Gjenstand. Jeg forudsatte dengang, at man ikke i den korte Tid, som var for den nærværende Rigsdag, vilde gjenoptage en Lov, som der igrunder har været saa ulige Meninger om, da den sidst forhandlede, og den ærede Landstingsmand, som sidst satte sig, er just en af dem, som havde Allermeest at erindre imod den Lov, som nu foreligger. At jeg skulde komme med en Lov, som nærmede sig den, var Noget, man aldeles ikke kunde vente. Det er en Feiltagelse af den ærede Landstingsmand, naar han siger, at det er først idag, at jeg har yttret, at jeg vilde kunne være villig til at komme med en Lov angaaende Forandring i Communernes Sammensætning. Det ligger i de Foredrag, jeg holdt, førend Landstinget opløstes, at der var adskillige Punkter, hvori jeg kunde være tilbøielig til at finde en Forandring tilraadelig, og jeg har i hele denne Sag, baade i Folkethinget og her, udtalt, hvorledes der var Forandringer, som jeg kunde gaae ind paa, og til hvilke jeg ogsaa kunde være tilbøielig til at tage Initiativet, naar jeg mærkede, at det var Rigsdagens Dnsse; men det var ikke de Forandringer, hvorom der her er Spørgsmaal. Jeg troer altsaa ikke, at der er nogen Grund til at sige, at det Udtryk, jeg brugte, om en gjenstødig Imødekommen ikke kunde paaberaabes af mig, fordi der manglede en saadan Imødekommen fra min Side; men jeg maa forresten tilstaae, at jeg ogsaa til alle Tider vil have Grændser for min Imødekommen, saavel imod Rigsdagen som imod Alle, med hvem jeg har været og kan komme i Forbindelse med Hensyn til offentlige Anliggender.